

Ili Ivančová, 15 rokov, Prešov

Pracovný pohovor

„Som v strese,“ pripustila a konečne sa prestala pohrávať s prsteňom z bieleho zlata. Sedela na zadnom sedadle ich auta, vedľa nej boli natískaní jej starší brat James a Carson, jej blízky priateľ. Na sedadle spolujazdca sedel jej otec George a šoférovala jej mama Mariah. „Neboj sa, Dina, bude to v poriadku,“ utešoval ju otec, „si predsa skvelá, prečo by ťa nemali vziať?“ To bola dobrá otázka. Prečo by ju nemali vziať? Ale na druhej strane, prečo by mali zobrať práve ju? Dinu to hnevalo. Bola taká nervózna, že by ani nenastúpila do auta, ak by ju jej rodina doslova nev tlačila dovnútra. Cestou v aute rozmýšľala. Prečo sa bála? Ved' bola predsa dobrá. Právo odjakživa milovala. No v bruchu sa jej vytvárala veľká hrča strachu, ktorú nevedela ani za svet zmenšiť. „Dina? Počúvaš?“ opýtala sa mama. „Prepáč, zamyslela som sa,“ ospravedlnila sa a chytila za hlavu. Mama pochopila, že sa už viac nechce rozprávať, a preto s otcom začali horlivo diskutovať o nejakom filme, ktorí včera pozerali. „Hej, neboj sa,“ pošepol Carson. Dina sa smutne usmiala a celú cestu mlčala.

O pár minút dorazili pred dom, v ktorom sídlila právnická firma, kam sa Dina práve chystala na pohovor. Bola to veľká trojposchodová budova z tehál s oknami v čiernych rámoch. Pripomínala nejakú industriálnu továreň. Cez okná mohla vidieť ľudí pobehujúcich po chodbách a kanceláriách. Na prvý pohľad bola táto scéna priam ukážkou chaosu, no keď sa pozrela bližšie, zistila, že aj v tom „chaose“ bol systém. „Tak nech sa darí, zlatko,“ zaželala mama a tuho ju objala. „Hlavne sa neboj a ver si, pretože si úžasná, Dina. Nezabudni,“ povedal jej otec a stisol ju v pevnom objatí. „Budeme ťa tu čakať,“ sľúbil jej James a taktiež ju objal a zaželal veľa šťastia. A nakoniec ju objal aj Carson. „Ja viem, že ťa vezmú,“ nežne vyhlásil a usmial sa. Dina sa nervózne usmiala a napravila si golier na bielej blúzke. Nadýchla sa, vydýchla a pobrala sa ku vchodovým dverám.

Dvere boli mohutné a mali železný rám. Stred dverí bol vyplnený sklom. Ešte pred tým, ako vstúpila, sa v skle na dverách uistila, že vyzerá tak, ako by chcela. Jej biela blúzka bola nepokrčená, gombík na čiernom saku rozopnutý. Nohavice si rýchlo uhladila a prameň čiernych kučier si zastrčila za ucho. Už bez ďalšieho zaváhania stlačila kľučku a vošla dnu. Hneď ako vošla, ovalila ju vôňa papiera. V miestnosti, v ktorej sa ocitla, bol veľký biely lakovaný stôl, za ktorým sedela žena, asi štyridsiatnička. Ryšavé vlasy mala zapletené vo voľnom vrkoči, čiernu blúzku čistú, na tenkých perách rúž, ktorý jej ladil s vlasmi. Keď Dina vošla, žena zdvihla zrak a uprela svoje kakaové oči priamo na ňu. „Môžem vám nejakو pomôcť?“ opýtala sa profesionálnym tónom. Dina si odkašľala a predstavila sa. „Dina

Darnay? Pán Rogerson má ešte jedno stretnutie, ale pokojne sa posaďte a počkajte na neho tu,“ povedala žena a opäť sa pustila do práce na počítači. Dina prikývla aj keď jej už nebola venovaná nijaká pozornosť a posadila sa do mäkkého červeného kresla. Celý interiér bol ladený do biela a červena, niektoré detaily boli čierne na oživenie. Dina tam takto sedela asi desať minút. „Môžete ísť, slečna,“ povedala žena alebo skôr sekretárka, ako Dina predpokladala. „Na druhom poschodí, schody sú na konci tej chodby. Piate dvere naľavo,“ poinformovala ju sekretárka. „Ďakujem,“ odvetila. Ako prechádzala okolo stola, všimla si, že sa sekretárka volá Samantha. „Veľa šťastia,“ povedala Samantha a kútiky úst sa jej len nenápadne zdvihli. Dina jej venovala posledný úsmev a vybrala sa po schodoch.

Prišla na svetlú chodbu. Steny boli biele a hladké. Svetlé jasne svietili a medzi niektorými dverami viseli obrazy. Dina sa poobzerala, no bola tam sama. Zrazu si všimla, že nie všetky svetlá jasne svietia. Jedno, čírou náhodou presne nad ňou, neoblomne publikávalo. Dina sa nadýchla a už-už išla vykročiť vpred, keď nečakane z prvých dverí naľavo vyšiel postarší pán a skoro ju zrazil. Keď si uvedomil, že tam stála, ospravedlnil sa jej a zamyslene sa na ňu pozrel. Mohol mať asi šesťdesiat rokov, mal sivé vlasy, elegantne zastrihnuté fúzy, čierny oblek, bielu košeľu a kravatu. Pôsobil veľmi nóbl. Dina sa čudovala, prečo na ňu tak hľadel. „Prepáčte, vy ste nová sekretárka?“ opýtal sa. „N..n.nie,“ vykoktala zo seba Dina. „Tak prečo ste tu?“ položil jej ďalšiu otázku. „Idem na pohovor k pánovi Roger-,“ začala, no muž ju neslušne prerušil. „To nie je možné. Na to, aby ste boli právnička, musíte mať vysokú,“ zachichotal sa. „Ale ja mám vysokú!“ naježila sa Dina. „Ako chcete,“ zachechtal sa a odcupkal dolu schodmi. Dinu to pobúrilo. *Čo si o sebe myslí?* Radšej to pustila z hlavy a pobrala sa ďalej. Prešla iba pár krokov a všimla si, že ďalšie svetlo, presne to nad ňou, začalo blikať. Teraz už blikali dve svetlá. Na začiatku neblinkalo ani jedno. *Mali by si vymeniť žiarovky*, pomyslela si, no v tom sa otvorili druhé dvere napravo. Nikto z nich nevyšiel. Dinu to zaujalo natoľko, že si dovoľila nakuknúť dnu. Bola to malá kancelária. V strede boli dva čierne stoly otočené k sebe tak, že stoličky boli od seba. Inak bola prázdna, až na tých päť mužov, ktorí stáli alebo sedeli. Nevedela povedať, ako vyzerali, pretože tváre mali rozmazané. Keď ju zbadali, začali niečo pokrikovať. Dina sa zhrozila. Kričali na ňu. Boli našťvaní. No ani za nič nevedela rozoznať, čo kričali. Po tom na ňu začali ukazovať prstami a chechtať sa. Dina sa zľakla a rýchlo zabuchla dvere. Vydýchla si a potom rozmýšľala nad tým, čo vlastne kričali. Síce nepočula všetko, no zazdalo sa jej, že nejaké slová zachytila. A tie ju zarmútili. Vedela, že na ňu niekto čaká, a preto sa pobrala ďalej. Len s trocha väčšou neistotou. Taktiež si všimla, že prvé svetlo zhaslo.

Nečakane sa aj tretie dvere otvorili a vyšla z nich vychudnutá stará pani s vlasmi farby sychravého počasia, ktoré mala v striktnom drdole. Mala úzke čierne okuliare, bielu vyžehlenú košeľu, čiernu úzku sukňu siahajúcu jej po kolená a čierne lodičky. Jej veľké zelené oči už dávno stratili iskru, úzky nos a spodná pera plnšia ako vrchná Dinu desili. Keď ju pani uvidela, zamračila sa na ňu. „Dievča, dievča, čo tu ty robíš?“ osopila sa na ňu. *Prečo sa ma každý pýta, čo tu robím?* iritovane sa zamyslela. „Idem na pohovor,“ odpovedala čo najslušnejšie. „Si si istá? Myslíš, že dievča ako ty tu má miesto?“ nepríjemne sa usmiala. „Obávam sa, že vám nerozumiem,“ povedala Dina s rastúcim hnevom v hlase. „Vieš, dievča, tu musíš byť vzdelaná a inteligentná.“ Dina sa nahnevala. „A čo tým myslíte?“ zasyčala ako odpoveď. „Ja sa ti len pokúšam pomôcť,“ spokojne vyhlásila žena a popri tom si ju obhliadla od hlavy po päty. Pohľad sa jej zastavil na Dininej čokoládovej pokožke a kučeravých vlasoch. Keď si to Dina uvedomila, zamračila sa a rozhodla sa, že jej vynadá, no žena popri nej iba ladne prešla a ako mačka zmizla z pohľadu. Nešťastná Dina sa zamyslela nad odchodom, ale iba nachvíľu a pobrala sa dopredu. Jej oku však neuniklo, že aj druhá lampa zhasla.

Pred štvrtými dverami na ňu čakala zavalitá žena s krátkymi kučeravými vlasmi, buclatými ružovými lícami, plnými perami, očami modrými ako oceán, so zásterou okolo pásu, s varechou v jednej ruke a s malým dieťaťom v druhej. Dieťa mohlo mať okolo deviatich mesiacov a nespokojne plakalo. „Prečo si tu? Nemala by si byť doma?“ zhíkla žena. „Na čo narádzate?“ spýtala sa unavená Dina. „Kto sa postará o domácnosť? Kto uvarí obed tvojim deťom a manželovi?“ zhrozila sa. „Ja nemám deti. A ani manžela,“ vyjachtala. „Ale no tak, zobuď sa. Mala by si si nejakého rýchlo nájsť,“ posúrila ju. „A to už prečo?“ Dina si prekrižila ruky na hrudi. „Pretože to je cieľ každej ženy! Je to pocta. No tak, šup- šup. Ešte si dost' mladá na založenie vlastnej rodiny,“ upokojila ju žena. „Ale ja ešte nechcem rodinu! Práve idem na pohovor. Budem-“ začala, no žena ju netrpezlivo prerušila. „Aký pohovor, prosím ťa. Radšej sa vráť domov ako naozajstná žena v domácnosti!“ Dina očervenela ako rubín. *Čo to tu táto pomätená pani melie?* Drobné batol'a začalo ešte viac plakať. Žena sa ihneď prestala venovať Dine a začala ho tíšiť, nie až tak príjemne a milo, ako by sa malo. Z dvier za ňou sa ozvali hlasy a žena sa rýchlo vrátila dnu. Dina bola preľaknutá ako myš, ktorá sa bojí mačky. *Prečo sa k nej takto správali?* Mala v sebe ešte štipku odvahy, a preto stisla kľučku na piatych dverách naľavo a vošla dnu presne vtedy, keď zhaslo aj tretie svetlo.

Vo vnútri kancelárie bol veľký hnedý stôl, za ktorým sedel pán Rogerson. Aspoň to predpokladala. „Á, slečna Darnay, prosím, sadnite si,“ usmial sa na ňu. Dina si vydýchla a posadila sa. „Pán Rogerson, najprv-“ začala, ale pán Rogerson jej nedal dopovedať.

„Myslíte si, že sa na túto prácu hodíte?“ opýtal sa. „Ja-.“ „Tak hodíte? Myslíte si, že na to máte?“ Dina po chrbte stiekol ľadový pot. „Ja...“ začala, no nevedela pokračovať. „Jasné, že nemá,“ ozval sa hlas, ktorý už poznala. Bola to sivovlasá žena s čiernymi okuliarmi. „Ako by aj mohla mať?“ zaškerila sa. „Musela by mať pravé vzdelanie, ktoré si podľa môjho názoru nemôže dovoliť,“ pritakal starý muž, ktorý ju skoro zrazil k zemi s dverami. „Žena by mala byť doma a starať sa o domácnosť,“ začala svoje buclätá pani s dieťaťom v rukách. Spoza pána Rogersona sa vynorilo päť mužov, ktorí na ňu predtým pokrikovali. Teraz všetci niečo jačali a hovorili jeden cez druhého. Dina, ktorá tam sedela zmätená, zranená a smutná rýchlo vyskočila zo stoličky a vybehla na chodbu, kde bola teraz úplná tma. Radšej bude sedieť v tme, ako by mala počúvať urážky cudzích ľudí. Neistá sa skrútila do kľbka pred dverami a konečne jej po líkach stiekli pramienky slz. „Dina, prečo plačeš?“ opýtal sa hlas. „Ocko?“ spýtala sa cez vzlyky. „Prešla si už takú dlhú a ťažkú cestu a teraz sa necháš položiť takýmito ľuďmi?“ Zamyslela sa. Mala by sa vzdať? Mala by sa vzdať svojho sna preto, čo si o nej mysleli iní? „N- nie, nemala?“ vyjachtala zo seba neisto. Na konci chodby začalo prvé svetlo slabučko blikať. „Samozrejme, že nemala,“ povzbudil ju druhý hlas. Mama. „Že nie?“ opýtala sa ešte raz. „Prečo by si to robila? Prečo by ťa názor iných mal trápiť?“ povedala mama. „Nemal by,“ pošepekala Dina. Teraz začalo blikať aj druhé svetlo. „No tak, Dina, skús to ešte raz,“ navrhol jej tretí hlas, ktorý patril jej bratovi. „Predsa sa nevzdáš tak ľahko,“ vyhlásil Carson, posledný hlas, „ja viem, že ťa vezmú.“ Dina si utrela slzy a postavila sa na nohy. Musela si rýchlo zakryť oči rukami, pretože znenazdajky sa rozsvietili všetky svetlá. Svietili ešte silnejšie, ako predtým. Odrazu Dinu zaliala bieloba a nedovidela ani na topánky...

„Slečna Darnay?“ opýtal sa hlas. Dina zaklipkala očami a ocitla sa v príjemne zariadenej kancelárii s veľkým dreveným stolom. Celú zadnú stenu pokrývali police s knihami a vedľa stola stál glóbus. Sedela v zamatovom kresle a upierala zrak na muža pred sebou. Bol to päťdesiatnik s hnedými vlasmi, ktoré boli poprepletané striebornými prameňmi, mal krátku bradu, azúrové oči, nos trošku dohora a milé pery. Usmial sa na ňu a zopakoval: „Slečna Darnay?“ Dina sa prebrala a uvedomila si, kde naozaj sedela. Poobzerala sa okolo seba a tým sa uistila, že na ňu nevyskočí žena s dieťaťom alebo nebodaj päť mužov s rozmazanými tvármi. „Prepáčte, mohli by ste zopakovať otázku?“ poprosila. „Samozrejme, slečna,“ prikývol pán Rogerson, „pýtal som sa, či si myslíte, že sa na túto prácu hodíte.“ Dina zaváhala. Snažila sa nájsť jedovatosť a nepríjemnosť v tvári alebo v hlase pána Rogersona, ale nedarilo sa jej to. Dovtípila sa, že to myslel len z čistej zvedavosti. Preto sa narovнала a usmiala. „Áno, hodím,“ rozhodne vyhlásila.